

dette staar Thinget, under de nuværende Forhold, endnu fuldstændig frit, naar der kun maa tages Hensyn til de Forhandlingene, der føres indenfor de i Forretningsordenen og Grundloven anviste Former. Jeg skal kun udtale dette med Hensyn hertil, at jeg paastjønner, at den høitærede Minister begynder at tænke paa Holbæk Amt, men naar Tanken skal have denne begrænsede Form med en lille Gaffelbane, udstikkende til to Landstationer fra Slagelse, der saaledes konkurrerer med Byerne i Holbæk Amt, da er jeg tilbøjelig til at tro, at Holbæk Amts videre Forskning med Jernbaner, for at blive retfærdig mod dette Amt, trænger til en anden og mere indgaaende Behandling end den, som ligger til Grund for de givne Antydninger eller for Ministerens Forslag. Men nok derom. Lad os formelt holde paa det: Regjeringens nye Bane har ikke foreligget for, foreligger heller ikke ved det nu her forelagte Forslag fra Landsthinget; den har slet ikke for foreligget til Behandling i Folkethinget, og jeg vil sige, at i den Henseende har en Bemærkning fra Udvalget Intet at sige. Hvad den vil faae at sige, vil bero paa, ved hvilke Udentingsforhandlinger, Udentingsbeslutninger, denne Bane er kommen ind i Betænkningen, og jeg skulde næsten tro for flere af de ærede Medlemmers Bedkommende, som have underskrevet Betænkningen, at de, selv om de for de specielle Baners Bedkommende vilde give Noget for at faae det her Omtalte, vilde de dog erkende med mig, at den Paastand, at disse Bemærkninger i Betænkningen skulde være et anerkjendt Udgangspunkt for Forhandlingerne her, aldeles ikke er holdbar. Jeg gaar nu over til Bemærkningerne om den sydfste Bane, som er sat sammen med den her nævnte Bane. Disse Bemærkninger have forhauset mig ligesaa meget, i Særdeleshed, naar de skulde paaberaabes som Noget, der skal have mindste Værd for Folkethinget, andet Værd end det, som de enkelte Medlemmer hvert for sig kunne tillægge noget Saadant. Vi havde for disse Baner en Folkethingsbeslutning, der blev vedtaget under megen Overbevielse og grundig Overbevielse Mæret forud, og der gives ikke Spor af Antydning af en Begrundelse for, hvorfor man skulde forlade denne Folkethingets Beslutning, der gik ud paa principielt at holde paa en Bane fra Løgstør til Viborg med en Sidebane i Ost til Statsbanen ikke sydligere end Arden. Jeg skal som reelt Støttepunkt derfor paaberaabe mig et Andragende, som er tilstillet Rigsdagen i Nar fra Betskyrelsen for Aalborg Amts Landbosforening, og jeg tror ikke, at man kan negte de Grunde

Anerkjendelse, hvormed denne Landbosforening paaviser, at der i Løbet af de Nar, hvor vi have forhandlet om Jernbanen fra Løgstør til Hobro, er stet saa væsentlige Forandringer i Synspunkterne for en Bane i Himmerland, at der bør tages Hensyn dertil. De Grunde, som lede Folkethinget i dets Stilling overfor Løgstør—Viborg Banen, forstærkes Dag for Dag, for hvert Meieri, der anlægges, for hvert Slakteri, der anlægges; for hvert Nar, der gaar under forandrede Forhold for Landbruget, forstærkes de. Og dog fastholder Regjeringen og Landsthinget alligevel haardnakket deres Stilling, skjøndt jeg er tilbøjelig til at tro, at de indvendig ere enige med disse Grunde; men hvad de have sagt en Gang, skal der derfor holdes paa, skjøndt der er de bedste Grunde derimod. Jeg staer, at naar Regjeringen vil lægge en Statsbane i disse Egne, er der realiter ikke den fjerneste Grund til at fravige, hvad man blev enig om, og hvad der var en Betingelse under Forhandlingerne her, nemlig en Statsbane fra Løgstør til Viborg, og at det vilde være den urimeligste Ting af Verden at dirigere en Jernbane i Thyland i Retning af Kjøbenhavn, naar det, det gjælder om, er at faae Alt, hvad der bliver ført paa Banen der, til at gaa i Retning af Esbjerg. Hvad i al Verden skulde det have at bethde, om Beboerne i Himmerland kjøbe Kaffe eller Sukker i den ene eller den anden By? Nei, hvad det gjælder om, og hvad der har Betydning, er at faae Forbindelser til Esbjerg Havn, som omtrent er den eneste isfri Havn her i Danmark, at faae en direkte Vej til Esbjerg for Landbrugsprodukter, og det gjælder ikke alene for Strækningerne i Himmerland, men for hele Vendsyssel trods Havnene ved Aalborg og Frederikshavn, der jo ikke altid ere isfri om Vinteren. Jeg mener, man maa stille alle Grunde paa Hovedet for at komme til den Anskuelse for at krumme ned mod Aalestrup og Hobro. Regjeringen har en Gang foreslaaet det, har taget Arv fra en Jørgænger fra umindelige Tider og bliver ved dermed, om end Forholdet er forrykket, om end de Forhold, der lede til at grundlægge Forslaget, ere fuldstændig vegne bort; men Principfastheden — ja jeg vil ikke fornærme Noget — træver, at man fastholder det Gale. Det ærede Udvalg har opgivet denne Sag, har opgivet Løgstør—Viborg Banen, hvad det jo har Ret til; men det har ingen Grunde givet derfor, hverken statistiske eller andre. Men jeg tror, man vil være enig med mig om, at det Bedste er, at lade denne Erklæring af Marts f. N. være udenfor Forhandlingerne her. Lad os optage Forhandlin-